

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszego odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- uchylene wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 13 września 2011 r. w sprawie F-100/09 Michail przeciwko Komisji;
- zasądzenie na rzecz wnoszącego odwołanie zadośćuczynienia w wysokości 30 000 EUR za doznaną krzywdę;
- orzeczenie w przedmiocie kosztów postępowania zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że w zaskarżonym wyroku błędnie orzeczono w przedmiocie jego skargi, w której domagał się stwierdzenia nieważności decyzji Komisji oddalającej jego wniosek o udzielenie pomocy złożony na podstawie art. 24 regulaminu pracowniczego (zwanego dalej „regulaminem”) oraz decyzji Komisji datowanej na dzień 14 września 2009 r. oddalającej zażalenie wniesione przez niego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu.

W szczególności wnoszący odwołanie powołuje się na naruszenie swoich praw proceduralnych oraz na naruszenie prawa Unii, gdyż po pierwsze, Sąd do spraw Służby Publicznej (zwany dalej „SSP”), oceniając błędnie środki dowodowe, niesłusznie w ogóle nie sprawdził, czy dowody zostały uzyskane w sposób sprzeczny z prawem, zważywszy, że Komisja zmieniła status służbowy wnoszącego odwołanie bez uprzedniego wydania aktu administracyjnego dotyczącego takiej zmiany. Po drugie, wnoszący odwołanie twierdzi, że SSP nie uwzględnił zasad dotyczących uzyskiwania dowodów i ciężaru dowodu, ponieważ mimo tego, że wnoszący odwołanie przedłożył dokument, z którego wynikało, iż wspomniana zmiana była niezgodna z prawem, na żadnym etapie postępowania SSP nie zażądał od Komisji — co powinien był uczynić zgodnie z art. 55 regulaminu postępowania przed SSP — przedstawienia dowodów, które obaliłyby takie twierdzenie. Po trzecie, wnoszący odwołanie utrzymuje, że SSP nie zbadał jego rzeczywistego statusu służbowego, jaki wynikał z systemów Sysper i Sysper 2, ani podstawy prawnej, na jakiej opierał się przedstawiony w nich obraz wnoszącego odwołanie, aby móc ustalić, czy nie stanowiło to mobbingu wobec niego oraz sfalszowania dowodów.

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2011 r. — Garner CAD Technic i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-614/11)

(2012/C 39/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Garner CAD Technic GmbH (Weßling, Niemcy), GCT Design Organisation GmbH (Weßling), SG Aerospace

GmbH (Weßling) (przedstawiciele: adwokaci R. Zehetmeier-Müller, M. Schweda, C. Wünschmann, F. Loose, I. Dörr i J. Eggers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 stycznia 2011 r. dotyczącej niemieckiej pomocy państwa C 7/2010 (ex CP 250/2009 oraz NN 5/2010) „KStG, Sanierungsklausel”, sygn. akt K (2011) 275, Dz.U. L 235, s. 26;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą zasadniczo następujące zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: klauzula naprawcza nie stanowi pomocy państwa

Skarżące podnoszą w tym względzie między innymi, że klauzula naprawcza z § 8c ust. 1a niemieckiej Körperschaftsteuergesetz (ustawa o podatku od osób prawnych, zwana dalej „KStG”) nie pociąga za sobą zakładanego przez art. 107 ust. 1 TFUE selektywnego oddziaływania, ponieważ nie faworyzuje określonych przedsiębiorstw albo dziedzin gospodarki. Następnie, zdaniem skarżących klauzula naprawcza nie stanowi wyjątku od obowiązującego w niemieckim prawie podatkowym systemu referencji zasadniczo nieograniczonego przenoszenia strat oraz międzyokresowego rozliczenia straty, lecz wspomaga obowiązywanie tego systemu referencji.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność między podmiotami gospodarczymi, którzy z punktu widzenia obranego celu znajdują się porównywalnej sytuacji pod względem faktycznym i prawnym

Skarżące podnoszą w tym względzie, że klauzula naprawcza stanowi przywilej dla każdego przedsiębiorstwa w formie prawnej przewidzianej dla osoby prawnej pod takimi samymi warunkami i bez swobody uznania. Zdaniem skarżących klauzula naprawcza jest ogólnym środkiem polityki podatkowej, który z tego powodu nie podlega pod zakaz pomocy.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: uzasadnienie klauzuli naprawczej wynikające z wewnętrznej konstrukcji niemieckiego systemu podatkowego

Skarżące w tym kontekście podnoszą, że nawet gdyby podzielić stanowisko Komisji i założyć selektywny charakter klauzuli naprawczej, selektywność była by uzasadniona konstytucyjnoprawnymi zasadami wydajności, unikania nadmiernego opodatkowania oraz przestrzeganiem zasady proporcjonalności.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brak korzyści ze środków państwa dla skarżących.

Skarżące podnoszą, że nie nastąpiło żadne przysporzenie na ich rzecz korzyści pochodzącej ze środków państwa. W tym względzie podnoszą między innymi, że w drodze klauzuli naprawczej na rzecz osoby prawnej ponoszącej stratę nie następuje przyznanie nowej korzyści majątkowej, lecz jedynie zgodnie z zasadą nieograniczonego przeniesienia strat oraz zasadą międzyokresowego zaliczenia straty nie pozbawia się już istniejącej pozycji majątkowej.

- 5) Oczywiste błędy w ocenie skutków niedostatecznego ujęcia niemieckiej sytuacji podatkowej

Skarżące podnoszą w tym względzie między innymi, że Komisja niewłaściwie oceniła odpowiednie niemieckie normy prawa podatkowego oraz że zaskarżona decyzja tym samym zawiera poważne błędy.

Skarga wniesiona w dniu 2 grudnia 2011 r. — CB przeciwko Komisji

(Sprawa T-619/11)

(2012/C 39/34)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: CB (Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Hackemann i H. Horstkotte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 275 z dnia 26 stycznia 2011 r. w wersji sprostowania C(2011) 2628 w postępowaniu dotyczącym niemieckiej pomocy państwa C 7/2010 (ex CP 250/2009 oraz NN 5/2010) „KStG, Sanierungsklausel”;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji przynajmniej w zakresie, w jakim nie uregulowano w niej na korzyść przedsiębiorstw takich jak przedsiębiorstwo skarżącej opartego na zasadzie ochrony zaufania wyjątku od nakazu odzyskania pomocy;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo następujące zarzuty:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: odliczenie straty nie stanowi pomocy przyznanej ze środków państwa

Skarżąca podnosi w tym względzie, że § 8c niemieckiej Körperschaftsteuergesetz (ustawa o podatku od osób prawnych, zwana dalej „KStG”) narusza obiektywną zasadę opodatkowania netto i zasadę finansowej wydajności oraz że poprzez klauzulę naprawczą jedynie zapobiega się sprzecznej z konstytucją ingerencji w składniki majątkowe podatnika w przypadkach obejmujących zakres stosowania klauzuli naprawczej. Zdaniem skarżącej z tego powodu nie została spełniona przesłanka pomocy na gruncie prawa wspólnotowego.

- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność ze względu na brak wyjątku od miarodajnego systemu referencji

Skarżąca w tym miejscu podnosi, że miarodajny system referencji stanowi ogólne uregulowanie dotyczące odliczenia straty w odniesieniu do osób prawnych [§ 10d niemieckiej Einkommensteuergesetzes (ustawy o podatku dochodowym) w związku z § 8 ust. 1 KStG i § 10a niemieckiej Gewerbesteuersteuergesetzes (ustawy o podatku od prowadzenia działalności gospodarczej)] oraz że § 8c KStG stanowi jedynie wyjątek od tego miarodajnego systemu referencji, który z kolei jest ograniczony między innymi przez klauzulę naprawczą.

- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność z uwagi na brak rozróżnienia pomiędzy podmiotami gospodarczymi, które ze względu na obrany cel znajdują się w porównywalnej pod względem faktycznym i prawnym sytuacji.

Skarżąca podnosi w tym względzie między innymi, że klauzula naprawcza wychodzi na korzyść każdemu przedsiębiorstwu będącemu podatnikiem oraz że nie uprzywilejowuje ani określonych dziedzin wzgl. obszarów działania, ani przedsiębiorstw określonej wielkości.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: brakująca selektywność z uwagi na uzasadnienie wynikające z natury wzgl. wewnętrznej konstrukcji systemu podatkowego.

Skarżąca podnosi w tym miejscu, że klauzula naprawcza opiera się na podstawach systemu podatkowego wynikających z konstytucyjnoprawnych zasad, jak opodatkowanie według wydajności, uniknięcie nadmiernego opodatkowania oraz zachowanie zasady proporcjonalności.

- 5) Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE: oczywiste błędy w ocenie skutków niedostatecznego ujęcia niemieckiej sytuacji podatkowej

Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja niewłaściwie oceniła niemieckie normy prawa podatkowego dotyczące odliczenia straty.